

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΥΠΟΘΕΣΗ $\ddot{Y}$ & —. $\ddot{u}$. **κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Προσφυγή υπ' αριθ. 30173/03)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

10 Αυγούστου 2006

*Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις οριζόμενες στο άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως προϋποθέσεις.
Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.*

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Στρασβούργο, 10 Αυγούστου 2006

- *έπεται υπογραφή* -

S. NIELSEN

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση $\ddot{Y}$ & —. $\ddot{u}$. **κατά της Ελλάδος**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (Πρώτο Τμήμα),
συνεδριάζον σε τμήμα συντιθέμενο από τους δικαστές :

Λ. ΛΟΥΚΑΪΔΗ, *Πρόεδρος*,

Κ.Λ. ΡΟΖΑΚΗ,

F. TULKENS,

E. STEINER,

K. HAJIYEV,

D. SPIELMANN,

S.E. JEBENS,

και τον Γραμματέα του Τμήματος, S. NIELSEN.

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 11 Ιουλίου 2006.

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω ημερομηνία :

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 30173/03) προσφυγής, την οποία κατέθεσαν κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας δύο Έλληνες υπήκοοι, οι $\dot{\Upsilon}$ & $\text{---} \ddot{\Upsilon}$. («οι προσφεύγοντες»), οι οποίοι προσέφυγαν ενώπιον του Δικαστηρίου στις 26 Αυγούστου 2003 δυνάμει του άρθρου 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Οι προσφεύγοντες εκπροσωπούνται από τη Δικηγόρο Αθηνών Α. ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εξουσιοδοτημένη εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της, Σ. ΣΚΙΑΝΗ, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Στις 4-5-2005, το Πρώτο Τμήμα απεφάσισε να κοινοποιήσει στην Κυβέρνηση την αίτηση περί της διάρκειας της διαδικασίας, και, δυνάμει του άρθρου 29 § 3 της Συμβάσεως, να αποφανθεί ταυτοχρόνως επί του παραδεκτού και της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

4. Οι προσφεύγοντες γεννήθηκαν το 1952 και 1950 αντίστοιχα, και διαμένουν στο Ρέθυμνο.

5. Η παρούσα υπόθεση αφορά διαφορά ανάμεσα στον Μ.Π. και στους προσφεύγοντες σχετικά με τη μεταβολή του κειμένου μιας επιταγής την οποία οι προσφεύγοντες είχαν δεχθεί από αυτόν.

6. Την 1^η Απριλίου και 29^η Αυγούστου 1991, ο Μ.Π. κατέθεσε δύο μηνύσεις σε βάρος των προσφευγόντων για πλαστογραφία μετά χρήσεως.

7. Στις 4-4-1991 και 16-10-1991, ασκήθηκε σε βάρος των προσφευγόντων ποινική δίωξη για πλαστογραφία μετά χρήσεως και απάτη.

8. Στις 27-1-1993, οι προσφεύγοντες εκλήθησαν από τον ανακριτή. Στις 2-3-1993, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν συμπληρωματικό υπόμνημα.

9. Στις 30-3-1994, ο Εισαγγελέας Πλημμελειοδικών Ρεθύμνου ζήτησε από τον ανακριτή τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης από γραφολόγο. Στις 6-9-1994, η έκθεση πραγματογνωμοσύνης κατετέθη στον ανακριτή. Την 1^η-11-1994, οι προσφεύγοντες εκλήθησαν από τον ανακριτή να υποβάλλουν συμπληρωματικό υπόμνημα.

10. Στις 30-5-1995, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Ρεθύμνου διέταξε να ανοιχθούν οι τραπεζικοί λογαριασμοί των προσφευγόντων (βούλευμα 44/1995). Στις 14-6-1995, οι προσφεύγοντες ζήτησαν να ανακληθεί το βούλευμα αυτό. Στις 17-7-1995, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Ρεθύμνου απέρριψε το αίτημα των προσφευγόντων (βούλευμα 69/1995).

11. Στις 9-2-1996, το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών Ρεθύμνου παρέπεμψε τους προσφεύγοντες σε δίκη (βούλευμα 13/1996). Στις 14-2-1996, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν έφεση. Στις 13-5-1996, το Συμβούλιο Εφετών Κρήτης επικύρωσε το προσβαλλόμενο βούλευμα (βούλευμα 143/1996). Στις 5-6-1996, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν αίτηση αναιρέσεως. Στις 24-10-1996, το Συμβούλιο του Αρείου Πάγου αναίρεσε μερικώς το προσβαλλόμενο βούλευμα, ως προς το αδίκημα της απάτης. Παρέπεμψε δε τους προσφεύγοντες σε δίκη για το αδίκημα της πλαστογραφίας μετά χρήσεως (βούλευμα 1171/1996).

12. Στις 15-5-1998, και μετά από τρεις αναβολές, το Πλημμελειοδικείο Ρεθύμνου απήλλαξε τους προσφεύγοντες από τις κατηγορίες (απόφαση 184/1998).

13. Στις 24-8-1998, ο Εισαγγελέας του Αρείου Πάγου ζήτησε την αναίρεση της αποφάσεως 184/1998. Στις 2-4-1999, ο Άρειος Πάγος δέχθηκε την πρόταση του Εισαγγελέα, αναίρεσε την απόφαση 184/1998 του Πλημμελειοδικείου Ρεθύμνου για ελαττώματα αναφορικά με τη διαδικασία και παρέπεμψε την υπόθεση ενώπιον του Εφετείου Κρήτης (απόφαση 738/99).

14. Στις 25-2-2000, το Κακουργιοδικείο Ρεθύμνου, δικάζον σε πρώτο βαθμό, κήρυξε τους προσφεύγοντες ένοχους για το αδίκημα της πλαστογραφίας και τους καταδίκασε σε φυλάκιση τεσσάρων ετών (απόφαση 92/2000). Την ίδια ημέρα, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν έφεση.

15. Στις 2-7-2001, το Κακουργιοδικείο Κρήτης, δικάζον σε δεύτερο βαθμό, μείωσε την επιβληθείσα ποινή σε δύο έτη φυλάκιση (απόφαση 135/2001).

16. Στις 20-9-2001, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν αίτηση αναιρέσεως. Στις 27-2-2003, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση των προσφευγόντων (απόφαση 509/2003).

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΒΑΛΛΟΜΕΝΗΣ ΑΙΤΙΑΣΕΩΣ ΓΙΑ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

17. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι λόγω της διάρκειας της διαδικασίας παραβιάσθηκε η αρχή της «ευλόγου προθεσμίας», όπως προβλέπεται από το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως, το οποίο ορίζει τα εξής :

«Κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσή του δικαστεί (...) εντός λογικής προθεσμίας, από (...) δικαστήριο (...), το οποίο θα αποφασίσει (...) επί του βασίμου πάσης εναντίον του κατηγορίας ποινικής φύσεως.»

18. Η Κυβέρνηση αντικρούει τον ισχυρισμό αυτό. Δηλώνει ότι η υπόθεση ήταν πολύπλοκη και ότι τα επιληφθέντα της υποθέσεως αυτής δικαστήρια απεφάνθησαν εντός ευλόγων προθεσμιών.

19. Η περίοδος η οποία θα πρέπει να ληφθεί υπόψη, είχε ως αφετηρία την 4^η-4-1991, ημερομηνία κατά την οποία ασκήθηκε αρχικά ποινική δίωξη σε βάρος των προσφευγόντων, και έληξε στις 27-2-2003, με την απόφαση 509/2003 του Αρείου Πάγου. Διήρκεσε, επομένως, ένδεκα έτη και ένδεκα μήνες περίπου για επτά βαθμούς δικαιοδοσίας.

A. Επί του παραδεκτού

12. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη κατά την έννοια του άρθρου 35 § 3 της Συμβάσεως. Το Δικαστήριο επισημαίνει εξ άλλου ότι η εν λόγω αιτίαση δεν προσκρούει σε κάποιον άλλον λόγο απαραδέκτου. Αρμόζει, επομένως, να γίνει δεκτή.

B. Επί της ουσίας

21. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας μιας διαδικασίας εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της υποθέσεως και λαμβανομένων υπόψη των κριτηρίων, τα οποία έχουν διαμορφωθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου και ειδικότερα της πολυπλοκότητας της υποθέσεως, της συμπεριφοράς του προσφεύγοντος και της ευθύνης και συμπεριφοράς των αρμοδίων αρχών (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Pélissier και Sassi κατά της Γαλλίας* [GC], n° 25444/94, § 67, CEDH 1999-II).

22. Το Δικαστήριο έχει κατ' επανάληψη εκδικάσει υποθέσεις παρόμοιες με την παρούσα υπόθεση και έχει διαπιστώσει την παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως (βλ. *Πρώιος κατά της Ελλάδος*, n° 35765/03, §§ 13-22, από 24 Νοεμβρίου 2005).

23. Αφού μελέτησε όλα τα στοιχεία τα οποία του υπεβλήθησαν, το Δικαστήριο φρονεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κάποιο περιστατικό ή επιχείρημα το οποίο θα του επέτρεπε να καταλήξει σε διαφορετικό

συμπέρασμα στην προκειμένη περίπτωση. Πράγματι, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η Κυβέρνηση δεν υποστηρίζει βάσιμα τη θέση της σχετικά με την πολυπλοκότητα της υποθέσεως, η οποία αφορούσε μόνο την ποινική πλευρά μιας διαφοράς η οποία προέκυψε από τη μεταβολή του κειμένου μιας επιταγής. Όσον αφορά στη συμπεριφορά των προσφευγόντων, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι κατέθεσαν πολλές προσφυγές κατά την εισαγωγή της υποθέσεως. Το Δικαστήριο εκτιμά, εν τούτοις, ότι δεν θα ήταν δυνατό να τους καταλογισθεί ότι επωφελήθηκαν πλήρως από τις δυνατότητες τις οποίες τους προσέφερε το εσωτερικό δίκαιο. Ωστόσο, η συμπεριφορά τους αποτελεί αντικειμενικό γεγονός, το οποίο δεν δύναται να καταλογισθεί στο διάδικο κράτος, και το οποίο συνυπολογίζεται προκειμένου να διαπιστωθεί εάν υπήρξε ή όχι υπέρβαση της «ευλόγου προθεσμίας» (βλ., μεταξύ πολλών άλλων, *Lechner και Hess κατά της Αυστρίας*, απόφαση από 23 Απριλίου 1987, série A n° 118, σελ. 19, § 49). Το Δικαστήριο θεωρεί, στην προκειμένη περίπτωση, ότι η βραδύτητα της διαδικασίας είναι αποτέλεσμα, κυρίως, της συμπεριφοράς των επιληφθέντων της υποθέσεως δικαστηρίων. Στο σημείο αυτό, το Δικαστήριο επισημαίνει, ειδικότερα, μία περίοδο απραξίας ενός έτους και δέκα μηνών περίπου, από τις 4 Απριλίου 1991, ημερομηνία κατά την οποία ασκήθηκε για πρώτη φορά ποινική δίωξη, έως τις 27 Ιανουαρίου 1993, ημερομηνία κατά την οποία οι προσφεύγοντες εκλήθησαν από τον ανακριτή. Λαμβάνοντας υπόψη τη σχετική νομολογία του και τη συνολική διάρκεια της διαδικασίας, το Δικαστήριο εκτιμά ότι στην παρούσα υπόθεση η διάρκεια της επίμαχης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ανταποκρίνεται στην περί «ευλόγου προθεσμίας» επιταγή.

Επομένως, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

II. ΕΠΙ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΩΝ

24. Οι προσφεύγοντες παραπονούνται, περαιτέρω, ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά τους σε δίκαιη δίκη, που εγγυάται το άρθρο 6 § 1 της Συμβάσεως. Οι προσφεύγοντες ισχυρίζονται ότι τα εθνικά δικαστήρια έσφαλαν, νόμω και ουσία, κατά την εξέταση της υποθέσεώς τους. Παραπονούνται, επίσης, ότι τα δικαστήρια της ουσίας δεν υπήρξαν αμερόληπτα, επειδή στις συνθέσεις των δικαστηρίων, στα συμβούλια ή στο ακροατήριο, μετείχαν δικαστές οι οποίοι είχαν αποφανθεί επί των προσφυγών τις οποίες είχαν καταθέσει οι προσφεύγοντες σε διάφορα στάδια της διαδικασίας. Τέλος, οι προσφεύγοντες παραπονούνται, υπό το πρίσμα του άρθρου 6 § 2 της Συμβάσεως, ότι δεν έτυχαν, κατά τη διαδικασία ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, της προστασίας της αρχής του τεκμηρίου της αθωότητας.

Επί του παραδεκτού

25. Στο μέτρο που οι προσφεύγοντες παραπονούνται για τον μη δίκαιο χαρακτήρα της διαδικασίας, το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η διεξαγωγή των αποδείξεων υπόκειται, κατ' αρχήν, στους κανόνες του εσωτερικού δικαίου, και ότι έγκειται, κατά πρώτον και κύριο λόγο, στους εθνικούς δικαστές να εκτιμήσουν τα στοιχεία τα οποία προκύπτουν από αυτή, πλην προδήλου ενδείξεως περί του αντιθέτου. Ειδικότερα, το Δικαστήριο είναι αναρμόδιο να αποφανθεί επί δήθεν σφαλμάτων, ουσιαστικών ή νομικών, ενός δικαστηρίου, εκτός εάν και στο μέτρο που θα μπορούσαν να έχουν προσβάλει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από τη Σύμβαση (*García Ruiz κατά της Ισπανίας* [GC], η° 30544/96, § 28, CEDH 1999-I). Στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποια ένδειξη αυθαιρεσίας κατά τη διεξαγωγή της διαδικασίας, η οποία τήρησε την αρχή της αντιμωλίας και στη διάρκεια της οποίας οι προσφεύγοντες είχαν τη δυνατότητα να εκθέσουν όλα τα επιχειρήματά τους προκειμένου να υπερασπισθούν την υπόθεσή τους.

26. Εξ άλλου, στο μέτρο που οι προσφεύγοντες παραπονούνται ότι τα επιληφθέντα της υποθέσεώς τους δικαστήρια δεν επέδειξαν αμεροληψία, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι οι προσφεύγοντες δεν προέβαλαν ενώπιον του Αρείου Πάγου τον ισχυρισμό περί μεροληψίας των κατωτέρων δικαστηρίων, με αποτέλεσμα να μη στρέψουν την προσοχή του ανώτατου δικαστηρίου επί του προβλήματος το οποίο ήδη εκθέτουν ενώπιον του Δικαστηρίου. Επομένως, οι προσφεύγοντες δεν εξήντησαν προσηκόντως τα ένδικα μέσα τα οποία έθετε στη διάθεσή τους το ελληνικό δίκαιο.

27. Τέλος, προκειμένου περί της αιτιάσεως αναφορικά με την προστασία του τεκμηρίου της αθωότητας, το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η εγγύηση αυτή δεν διασφαλίζεται στην περίπτωση κατά την οποία μία δικαστική απόφαση η οποία αφορά έναν κατηγορούμενο, δίδει την αίσθηση ότι είναι ένοχος, ενώ η ενοχή του δεν έχει προηγουμένως αποδειχθεί νόμιμα (βλ., μεταξύ άλλων, *Lavents κατά της Λετονίας*, n° 58442/00, §§ 125-126, από 28 Νοεμβρίου 2002). Ωστόσο, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η ενοχή των προσφευγόντων απεδείχθη από τα αρμόδια δικαστήρια στο πλαίσιο της δίκης και αντιμωλία διαδίκων. Επίσης, από ουδέν στοιχείο της δικογραφίας προκύπτει ότι τα εθνικά δικαστήρια δεν σεβάστηκαν το τεκμήριο της αθωότητας των προσφευγόντων.

28. Ως εκ τούτου, πρέπει η προσφυγή να απορριφθεί, κατά το μέρος αυτό, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1, 3 και 4 της Συμβάσεως.

III. ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΕΩΣ

29. Το άρθρο 41 της Συμβάσεως ορίζει ότι:

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Συμβάσεως ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλομένου Μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβιάσεως αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Υλική ζημία και ηθική βλάβη

30. Οι προσφεύγοντες ζητούν 210.000 ευρώ για την υλική ζημία την οποία, όπως ισχυρίζονται, υπέστησαν λόγω του αδίκου χαρακτήρα και της διάρκειας της διαδικασίας. Περαιτέρω, οι προσφεύγοντες ζητούν 10.000 ευρώ έκαστος για ηθική βλάβη.

31. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι τα αιτήματα σχετικά με την υλική ζημία και την ηθική βλάβη είναι αόριστα και υπερβολικά, και ότι αρμόζει να απορριφθούν από το Δικαστήριο. Κατά την Κυβέρνηση, και μόνον η διαπίστωση παραβίασεως θα συνιστούσε επαρκή δικαία ικανοποίηση. Άλλως, η Κυβέρνηση εκτιμά ότι, στην περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο θα επιδικάσει κάποιο ποσό για την αιτία αυτή, το ποσό αυτό δεν θα έπρεπε να υπερβαίνει τα 700 ευρώ.

32. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η διαπίστωση παραβίασεως της Συμβάσεως, στην οποία κατέληξε, οφείλεται αποκλειστικά στην παραβίαση του δικαιώματος των ενδιαφερομένων να δικαστεί η υπόθεσή τους εντός «ευλόγου προθεσμίας». Υπό τις συνθήκες αυτές, το Δικαστήριο δεν διακρίνει κάποιον αιτιώδη σύνδεσμο ανάμεσα στην διαπιστωθείσα παραβίαση και σε κάποια υλική ζημία την οποία θα είχαν υποστεί οι προσφεύγοντες (*Appietto κατά της Γαλλίας*, n° 56927/00, § 21, από 25 Φεβρουαρίου 2003).

33. Το Δικαστήριο εκτιμά, αντιθέτως, ότι η επιμήκυνση της επίμαχης διαδικασίας πέραν της «ευλόγου προθεσμίας» προξένησε στους προσφεύγοντες βεβαία ηθική βλάβη, η οποία δικαιολογεί την επιδίκαση αποζημιώσεως. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση, όπως ορίζει το άρθρο 41 της Συμβάσεως, το Δικαστήριο επιδικάζει στον καθένα από τους προσφεύγοντες 2.000 ευρώ για ηθική βλάβη, συν οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος.

B. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

34. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης 33.800 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη που πραγματοποίησαν ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Δικαστηρίου, χωρίς να προσκομίζουν παραστατικά.

35. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι οι αξιώσεις των προσφευγόντων είναι υπερβολικές και αδικαιολόγητες. Άλλως, εκτιμά ότι, στην περίπτωση κατά την οποία το Δικαστήριο θα επιδικάσει κάποιο ποσό για την αιτία αυτή, το ποσό αυτό δεν θα έπρεπε να υπερβαίνει τα 500 ευρώ.

36. Το Δικαστήριο υπομινύσκει ότι η επιδίκαση εξόδων και δικαστικής δαπάνης, βάσει του άρθρου 41, προϋποθέτει ότι αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και, επίσης, εύλογα (*Ιατρίδης κατά της Ελλάδας* [GC], n° 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI). Προκειμένου περί των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης που πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα, το Δικαστήριο έχει ήδη κρίνει ότι μία μακρά διαδικασία θα μπορούσε να συνεπάγεται αύξηση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης του προσφεύγοντος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων, και ότι αρμόζει, επομένως, να ληφθούν υπόψη (βλ., μεταξύ άλλων, *Caruano κατά της Ιταλίας*, απόφαση από 25 Ιουνίου 1987, série A n° 19-A, σελ. 15, § 37). Εν τούτοις, στην προκειμένη περίπτωση, το Δικαστήριο επισημαίνει ότι οι προσφεύγοντες δεν προσκομίζουν κάποιο παραστατικό σχετικό προς τα έξοδα τα οποία πραγματοποίησαν ενώπιον των επιληφθέντων της υποθέσεώς τους δικαστηρίων και ενώπιον του Δικαστηρίου του Στρασβούργου. Πρέπει επομένως να απορριφθούν οι αξιώσεις τους αυτές.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

37. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΩΣ,

1. *Κάνει δεκτή* την προσφυγή ως προς την αιτίαση περί της υπερβολικής διάρκειας της διαδικασίας. Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Συμβάσεως.

3. *Κρίνει* ότι

α) το διάδικο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον καθένα από τους προσφεύγοντες, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική συμφώνως προς το άρθρο 44 § 2 της Συμβάσεως, 2.000 ευρώ για ηθική βλάβη, καθώς και οιοδήποτε ποσό ήθελε οφείλεται ως φόρος,

β) από της εκπνοής της προθεσμίας αυτής και μέχρι της καταβολής του, το ποσό αυτό θα προσαυξάνεται με απλό τόκο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπεζής, προσαυξανόμενο κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

4. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης κατά τα λοιπά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική γλώσσα, εν συνεχεία κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 10 Αυγούστου 2006 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

- υπογραφή -

/ Søren NIELSEN /

Γραμματέας

- υπογραφή -

/ Λουκής ΛΟΥΚΑΪΔΗΣ /

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα. Η Μεταφράστρια

Μαρία Παν. Παπαδοπούλου